Széky János

Ellenségeink

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 41. szám, 2020. október 9.

Múlt hétfőn valamiért érdekelt, mi a kormánypropaganda legújabb csatakiáltása, belenéztem az *mno.hu*-ba, és kiderült, hogy az új harci ellenség nem más, mint Věra Jourová, az Európai Bizottság cseh alelnöke, de annyira, hogy Varga Judit már lemondásra is felszólította. A cikk dühének fő tárgya egyébként nem is az volt, ami kormányunkat a legjobban sértette – Jourová „beteg demokráciának" nevezte Magyarországot –, hanem hogy a liberális politikus „láthatóan nincs tisztában a magyar sajtóviszonyokkal", azért képes olyanokat mondani, hogy a magyar médiában alig jelenik meg kormánykritika, ezért az állampolgárok nagy része nem tud véleményt alkotni. A cikk azt veti ellene, hogy vannak olyan tévécsatornák és online portálok, ahol az ellenzék is szót kaphat, sőt „a politikai hetilapok piacán egyértelmű a baloldali fölény". E felsorolásban az *ÉS* is helyet kap, igazán megtisztelő, bár nem tudom, én például mennyire vagyok baloldali.

A médiapiac és a teljes kommunikációs szféra megszállásáról sokat írtak már; most csak annyit, hogy az, „aki ellenzéki cikket akar olvasni, tessék, olvashat" érve a sajtószabadság *beteg* magyar felfogásából ered, amit legjobban talán a „sokszínűség" szó foglal össze; így fordították az uniós dokumentumokban a pluralizmust már jóval 2010 előtt is. Eszerint a politikai és médiapluralizmus nem létezik, helyette van sokszínűség, ami esztétikai vagy szórakoztatóipari kérdés, tarka bojt az igaz ügy zászlaján, mely utóbbinak a helyes színét a kormány hivatott megjelölni.